

16 Ιανουαρίου, 1995

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ Π, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, ΚΩΝΣΤΑ-
ΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙ-
ΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσείουσα-Καθ' ης η αίτηση,

ν.

ΠΑΥΛΟΥ ΠΙΠΕΡΙΔΗ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ,

Εφεσιβλήτων-αιτητών,

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1912)

5 *Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Η άσκηση της αναθεωρητικής δικαιο-
δοσίας του Ανωτάτου Δικαστηρίου προϋποθέτει ύπαρξη τελειωμέ-
νης απόφασης — Σύνταγμα Άρθρο 146.3 — Κατά πόσο προσφυγές
που ασκήθηκαν πριν από τη δημοσίευση των προσβαλλόμενων προ-
αγωγών στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας είναι πρόωρες.*

10 *Εκπαιδευτικοί Υπάλληλοι — Προαγωγές — Δημοσίευση στην Επίση-
μη Εφημερίδα της Δημοκρατίας — Ο περί Εκπαιδευτικής Υπηρε-
σίας Νόμος του 1969 (Ν.10/69), Άρθρα 29 και 35 — Κατά πόσο η
δημοσίευση που προνοεί ο Νόμος αποτελεί συστατικό στοιχείο της
απόφασης για τις προαγωγές.*

15 *Οι επίδικες προαγωγές δημοσιοποιήθηκαν με επίσημη ανακοίνω-
ση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας και οι προαχθέντες λει-
τουργοί ανέλαβαν τα καθήκοντά τους πριν τη δημοσίευση στην Επί-
σημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Το πρωτόδικο Δικαστήριο απο-
φάνθηκε ότι οι αιτητές "είχαν δικαίωμα να καταχωρήσουν στο Δικα-
στήριο τις προσφυγές τους", ενόψει του Άρθρου 146.3 του Συντάγ-
ματος.*

20 *Σε έφεση εναντίον της πρωτόδικης απόφασης οι εφεσεύοντες ισχυ-
ρίστηκαν ότι η νομολογία που καθορίζει ότι η δημοσίευση δεν είναι
συστατικό στοιχείο του διορισμού διακρίνεται από την παρούσα υπό-
θεση, γιατί εδώ οι αιτητές δεν είναι πρόσωπα στα οποία αφορά η προ-
σβαλλόμενη απόφαση αλλά είναι τρίτοι προς αυτή.*

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επεκύρωσε την πρωτόδικη απόφαση και αποφάνθηκε ότι:

1. Σειρά αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, υιοθετεί, ως κανόνα τη θέση πως οποτεδήποτε ο Νόμος απαιτεί τη δημοσίευση της διοικητικής απόφασης, η δημοσίευση συνιστά συστατικό της στοιχείο. Σύμφωνα με παλαιότερη νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας η δημοσίευση από το Νόμο είναι στοιχείο δηλωτικό της ήδη υφιστάμενης πράξεως και όχι συστατικό της στοιχείο. Πότε συμβαίνει το ένα και πότε το άλλο είναι ζήτημα ερμηνείας. 5 10
2. Στην Κύπρο έχει νομολογιακά καθιερωθεί πως πράγματι αποτελεί ζήτημα ερμηνείας του Νόμου το κατά πόσο η δημοσίευση συνιστά συστατικό στοιχείο της πράξης.
3. Δεν υπάρχει περίπτωση μη εφαρμογής των καθιερωμένων νομολογιακών αρχών στην παρούσα διαδικασία ενόψει της νομολογίας και της ερμηνείας του Νόμου από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στην απουσία κάποιου επιχειρήματος που θα δικαιολογούσε ανατροπή της νομολογίας αυτής. 15
4. Το θέμα ρυθμίστηκε από το Νομοθέτη ανεξάρτητα από το αν η απόφαση αφορά σε διορισμό ή προαγωγή. Και στις δύο περιπτώσεις ο Νόμος δεν θέλει τη δημοσίευση να αποτελεί συστατικό στοιχείο. 20
5. Το Άρθρο 29(4) του Ν. 10/69 απαιτεί να γίνεται δημοσίευση το "ταχύτερον". Σαφώς το άρθρο αυτό παραπέμπει σε απόφαση ήδη τελειωμένη, εξ ου και επιβάλλει υποχρέωση ταχείας δημοσίευσης. 25
6. Το Άρθρο 35(4) του Ν. 10/69 δεν απαιτεί δημοσίευση "το ταχύτερον" όχι για να υπάρχουν δύο τρόποι ρύθμισης του τρόπου τελείωσης της απόφασης αλλά επειδή προφανώς κρίθηκε πως δεν ήταν απαραίτητη στην περίπτωση προαγωγών που δεν αφορούν σε υποψήφιους ξένους προς τη Δημόσια Εκπαιδευτική Υπηρεσία. 30
7. Αποδοχή της εισήγησης των εφεσειόντων, ότι η δημοσίευση αποτελεί συστατικό στοιχείο της προαγωγής, θα ισοδυναμούσε με αποδυνάμωση της ρητής πρόνοιας του Νόμου ο οποίος θα χρησιμοποιούσε διαφορετική διατύπωση αν ήθελε τη δημοσί-

ευση να είναι συστατικό στοιχείο της απόφασης.

*Η έφεση απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται
διαταγή για έξοδα.*

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 5 *Zachariades v. The Republic (1984) 3 C.L.R. 1193·*
Κυπριακή Δημοκρατία ν. Παπαευριπίδη (1993) 3 Α.Α.Δ. 129·
Χ΄Κυριάκου & Άλλος ν. Ε.Ε.Υ. Προσφυγή ημερ. 18.10.1994·
Σιακαλλή ν. Κυπριακής Δημοκρατίας. Προσφυγή ημερ. 12.6.1992·
Χ΄Κυριάκου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας. Προσφυγή ημερ. 22.11.1994·
- 10 *Panayides v. The Republic (1972) 3 C.L.R. 467.*

Έφεση.

- Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Κύπρου (Δημητριάδης, Δ) που δόθηκε στις 15 Μαρτίου, 1994 (Προσφυγές αρ. 651/91, 655/91, 695/91, 698/91 και 1093/91) με την οποία κρίθηκε προκαταρκτικά ότι δεν ήταν πρόωρες επειδή καταχωρίστηκαν στην επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.

- Ρ. Παπαέτη (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας για τους εφεσεϊόντες.*
- 20 *Α.Σ. Αγγελίδης, για τους εφεσίβλητους - αιτητές Π. Πιπερίδη, Α. Κληρίδη, Κ. Κυριάκου και Χρ. Αργυρού στις προσφυγές 651/91, 655/91, 685/91 και 695/91 αντίστοιχα.*
Α. Παντελίδης και Θ. Ζερβός για την εφεσίβλητη - αιτήτρια Θ. Παντελίδου.
- 25 *Χρ. Χριστοφίδης, για τα ενδιαφερόμενα μέρη Γ. Δράκο, Α. Ζαχαριάδου, Α. Μιχαηλίδη Γ. Κάιζερ, για το ενδιαφερόμενο μέρος Γ. Παπανεάρχου.*

Cur. adv. vult.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Π.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Οι προσφυγές ασκήθηκαν πριν από τη δημοσίευση των προσβαλλόμενων προαγωγών στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας και εκδικάστηκε, ως προκαταρκτικό νομικό σημείο, αν είναι πρόωρες επειδή καταχωρίστηκαν (α) πριν την επιβεβλημένη από το Νόμο δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας ή (β) κατά παράβαση του άρθρου 146.3 του Συντάγματος. Οι προαγωγές δημοσιοποιήθηκαν με επίσημη ανακοίνωση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας και οι προαχθέντες ανέλαβαν τα καθήκοντά τους στη νέα θέση πριν τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Κρίθηκε στην πρωτόδικη διαδικασία πως “εφόσον οι αιτητές έλαβαν γνώση των προαγωγών των ενδιαφερομένων μερών πριν γίνει η δημοσίευση στην Εφημερίδα”, “δικαιούνταν να καταχωρίσουν στο Δικαστήριο τις προσφυγές τους”, ενόψει του Άρθρου 146.3 του Συντάγματος.

Το πραγματικό ερώτημα είναι αν η δημοσίευση που προνοεί ο Νόμος αποτελεί συστατικό στοιχείο της απόφασης για τις προαγωγές, και είναι γεγονός πως το ζήτημα δεν προσεγγίστηκε με αυτό το φακό στην πρωτόδικη απόφαση. Με ζητούμενο τη στιγμή της τελείωσης της απόφασης για προαγωγή, δεν μπορεί να συζητείται το ζήτημα κάτω από το πρίσμα του Άρθρου 146.3 του Συντάγματος. Το Άρθρο 146.3 προϋποθέτει ύπαρξη απόφασης τελειωμένης αφού μόνο σε τέτοια περίπτωση είναι νοητό να ασκήσει το Ανώτατο Δικαστήριο την αναθεωρητική του δικαιοδοσία.

Φυσιολογικά η συζήτηση περιστράφηκε γύρω από τις επιπτώσεις των αποφάσεων της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Zachariades v. Republic* (1984) 3 C.L.R 1193 και *Κυριακή Δημοκρατία ν. Αντώνης Παπαευριπίδης* (1993) 3 Α.Α.Δ. 129. Στην πρώτη, όμοιο ζήτημα ως προς τα άρθρα 37 και 44 του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου του 1967 (Ν. 33/67), επιλύθηκε ως εξής:

“As to the requirement of publication in the official Gazette of the Republic contemplated by sub-section (4) of section 37 and by sub-section (6) of section 44, the position in Cyprus, unlike that in Greece, where for an administrative decision to take effect publication is necessary (see Kyriacopoulos on Greek Administrative Law, 4th Edition, Vol. C. at p. 179), has been considered in *Panayides v. The Republic* (1972) 3 C.L.R 467,

and we subscribe to the view expressed therein by Mr. Justice A. Loizou at p. 481 in this respect, as follows:

5   “The wording of section 44(6) which provides that
 Republic, makes it abundantly clear when read in conjunction
 with the preceding sub-section, and the interpretation given
 thereof by *Geodelekian’s* case (supra) that the requirement of
 10   publication is not a constituent element for its validity but only
 of interpretation how far the requirement under a law for the
 publication of an administrative act is a matter affecting its
 validity or not”.

15   Στην δεύτερη, αντικείμενο ήταν το άρθρο 29 του περί Εκπαι-
 δευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 (Ν. 10/69). Αποφασίστη-
 καν τα ακόλουθα:

20   “Κατά πρώτο, συμφωνούμε με την εισήγηση ότι η δημοσίευ-
 ση στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν αποτελεί
 συστατικό στοιχείο του διορισμού. Το σημείο αυτό έχει απο-
 φασιστεί από την Ολομέλεια στην υπόθεση *Zachariades v.*
 20   *Republic* (ανωτέρω), στη σελίδα 1222.

25   Η υπόθεση *Zachariades* αναφέρεται στο άρθρο 37 του περί
 Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου του 1967, Νόμος αρ. 33/67 που
 είναι αντίστοιχο με το άρθρο 29 του περί Δημοσίας Εκπαιδευ-
 τικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969, Νόμος αρ. 10/69. Υιοθε-
 25   τούμε όσα λέχθηκαν σχετικά στην υπόθεση *Zachariades*, που
 ισχύουν και στην προκειμένη περίπτωση, αναφορικά με το
 Νόμο 10/69.”

30   Δεν ήταν η εισήγηση των εφεσεϊόντων πως, για κάποιο λόγο,
 θα έπρεπε να αποκλίνουμε από τη νομολογία ή ίσως ακριβέστε-
 ρα να την ανατρέψουμε. Επίσης, δεν ήταν η εισήγησή τους πως
 οι πιο πάνω υποθέσεις δεν άπτονται κατ’ ευθείαν και του ερω-
 τήματος ως προς το άρθρο 35 του Νόμου 10/69 που είναι το
 εφαρμόσιμο στην παρούσα υπόθεση. Υποστήριξαν οι εφεσεϊο-
 ντες πως οι πιο πάνω αποφάσεις της Ολομέλειας διακρίνονται
 35   ως προς τα γεγονότα γιατί εδώ οι εφεσίβλητοι δεν είναι πρόσω-
 πα στα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση αλλά είναι τρί-
 τοι ως προς αυτή. Επικαλέστηκαν συναφώς την υπόθεση *Χαρά-
 λαμπος Χ’Κυριάκου και άλλος ν. Ε.Ε.Υ.* Προσφυγές 484/93 και
 498/93 ημερομηνίας 18 Οκτωβρίου 1994, στην οποία, με αναφο-

ρά σε ελληνικά συγγράμματα, επισημάνθηκε πως ενώ στην περίπτωση των τρίτων η προθεσμία για άσκηση προσφυγής αρχίζει από τη δημοσίευση, στην περίπτωση των προσώπων στα οποία αφορά άμεσα η απόφαση, αρχίζει από την κοινοποίηση της προς αυτά. Δεν είναι όμως το νόημα αυτής της υπόθεσης ή των συγγραμμάτων πως η πιο πάνω διάκριση διαδραματίζει ρόλο όταν η δημοσίευση είναι συστατικό στοιχείο της απόφασης και δεν έχει πραγματοποιηθεί. 5

Εφόσον η δημοσίευση είναι τέτοιο συστατικό στοιχείο, δεν υπάρχει απόφαση πριν την πραγματοποίησή της και δεν μπορεί να τίθεται ζήτημα έναρξης της προθεσμίας ως προς οποιονδήποτε. Εκείνο που ισχύει στην Ελλάδα, και δεν εξετάζουμε εδώ αν ισχύει το ίδιο και στην Κύπρο, είναι πως η απαιτούμενη ως συστατικό στοιχείο δημοσίευση, αφού πραγματοποιηθεί, ενεργοποιεί την προθεσμία ως προς τους τρίτους. Ως προς τα πρόσωπα στα οποία αφορά άμεσα η απόφαση, απαιτείται, ως επιπρόσθετος όρος για έναρξη της προθεσμίας, η κοινοποίησή της προς αυτούς. [Βλ. Π.Δ. Δαγτόγλου Τρίτη έκδοση, σελ. 268 παράγραφος 612 κ. επ., Μιχ. Δ. Στασινόπουλλος - Δίκαιο των Διοικητικών Πράξεων ανατύπωση 1982, σελ. 221, Α.Ι. Τάχος - Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο 2η έκδοση, σελ. 347, Βασιλείου Σκουρή - Η άσκηση Αιτήσεων Ακυρώσεως από Τρίτους Τόμος Τιμητικός του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1979 Τόμος 1 σελ. 390 κ.επ., Θ. Τσάτσου - Η Αίτησις Ακυρώσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας Γ' έκδοση σελ. 68 και Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929 - 1959 σελ. 251]. 10
15
20
25

Η ουσία της απόφασης στην *Χαράλαμπος Χ' Κυριάκου και άλλος ν. Ε.Ε.Υ.* (ανωτέρω) συνίσταται στην κρίση πως η αναφερομένη στο άρθρο 35(4) του Νόμου 10/69 είναι "απαραίτητο συστατικό στοιχείο στη συντέλεση της διοικητικής πράξεως των προαγωγών". (βλ. επίσης τη σχετική παρατήρηση στην υπόθεση *Αντώνιος Σιακαλλή ν. Κυπριακή Δημοκρατία Προσφυγή 861/91*, ημερομηνίας 12 Ιουνίου 1992). Οι εφεσίβλητοι επισήμαναν πως δεν είχε αναφερθεί στο Δικαστήριο στις πιο πάνω υποθέσεις η νομολογία και πρότειναν, ως σύμφωνη προς αυτήν, την επίσης πρωτόδικη απόφαση στην υπόθεση *Χαράλαμπος Χ' Κυριάκου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας Προσφυγή 802/92* ημερομηνίας 22 Νοεμβρίου 1994. 30
35

Προκύπτει πως οι εφεσεύοντες εισηγούνται ότι το πρόβλημα που συζητούμε θα πρέπει να επιλυθεί έτσι ή αλλιώς, ανάλογα με το αν η απόφαση αφορά άμεσα ή όχι στους ίδιους τους προσφεύγο- 40

ντες. Όπως έχουμε υποδείξει, αυτή η πρόταση είναι λανθασμένη. Αν η δημοσίευση είναι στοιχείο της πράξης, χωρίς αυτή δεν υπάρχει απόφαση για οποιονδήποτε. Στην υπόθεση **Παπαευριπίδης** (ανωτέρω), ο διορισμός θεωρήθηκε τελειωμένος επειδή η δημοσίευση δεν είναι συστατικό στοιχείο της πράξης και όχι για άλλο λόγο. Ο μόνος λόγος για τον οποίο οι εφεσείοντες πρότειναν την υιοθέτηση της άποψής τους, δεν ευσταθεί.

Βρίσκουμε στην ελληνική βιβλιογραφία, με αναφορά σε σειρά αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως κανόνα, τη θέση πως οποτεδήποτε ο Νόμος απαιτεί τη δημοσίευση της διοικητικής απόφασης, η δημοσίευση συνιστά συστατικό της στοιχείο. [Βλ. Γεωργίου Μ. Παπαχατζή - Σύστημα του Ισχύοντος στην Ελλάδα Διοικητικού Δικαίου σελ. 162, παράγραφος 28β, σελ. 623 παράγραφος 93, σελ. 625 παράγραφος 93, Α.Ι. Τάχος (ανωτέρω) σελ. 346, Π.Δ. Δαγτόγλου (ανωτέρω) σελ. 268 παράγραφος 613, Επαμεινώνδα Π. Σπηλιωτόπουλου - Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου 4η έκδοση σελ. 163 παράγραφος 164. Ο Μιχ. Δ. Στασινόπουλος στο Δίκαιο των Διοικητικών Πράξεων (ανωτέρω) σελ. 218, επίσης με αναφορά σε νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, παλαιότερη βέβαια, βλέπει τη δυνατότητα να απαιτείται η δημοσίευση από το Νόμο αλλά να είναι “στοιχείο δηλωτικό της ήδη υφιστάμενης πράξεως” και όχι συστατικό της στοιχείο. Πότε συμβαίνει το ένα και πότε το άλλο, όπως εξηγεί, αποτελεί ζήτημα ερμηνείας. Προσθέτει πως “εν αμφιβολία η δημοσίευσις φέρει συστατικό χαρακτήρα”.

Στην υπόθεση **Zachariades** (ανωτέρω) η Ολομέλεια, υιοθετώντας την απόφαση στην υπόθεση **Panayides v. Republic** (1972) 3 C.L.R. 467, έκρινε πως πράγματι είναι ζήτημα ερμηνείας του Νόμου το κατά πόσο η δημοσίευση συνιστά συστατικό στοιχείο της πράξης. Δηλαδή, ως προς ένα νόμο μπορεί να είναι και ως προς άλλο, όχι. Αυτή ακριβώς ήταν και η προσέγγιση που στήριξε την απόφαση στην υπόθεση **Χαράλαμπος Χ' Κυριάκος ν. Ε.Ε.Υ.** (ανωτέρω), αφού εξηγείται σ' αυτήν πως η ορθότητα της κατάληξης “καταδεικνύεται από τις διατάξεις του ίδιου του άρθρου στο οποίο απαριθμούνται με λεπτομέρεια όλες οι προϋποθέσεις προαγωγής εκπαιδευτικού λειτουργού.” Στο απόσπασμα από την υπόθεση **Ζαχαριάδης** που ήδη παραθέσαμε, αφήνεται να νοηθεί πως υπάρχει διαφορά μεταξύ της κατάστασης στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Αν εθεωρείτο πράγματι στην Ελλάδα ότι οποτεδήποτε απαιτείται δημοσίευση αυτή συνιστά συστατικό στοιχείο της πράξης ανεξάρτητα από το πως θα ερμηνευόταν η σχετική απαίτηση του Νόμου στο πλαίσιο του συνόλου των προνοιών του, θα υπήρχε διάσταση. Θα μπορούσε όμως

να λεχθεί πως η νεότερη ελληνική νομολογία και κατ' επέκταση η βιβλιογραφία στην οποία έχουμε αναφερθεί, είναι εξ αιτίας της ορισμένης ερμηνείας συγκεκριμένων νόμων που θεωρεί τη δημοσίευση ως συστατικό στοιχείο της πράξης. Δεν νομίζουμε ότι αποκλείει την περίπτωση να μη είναι τέτοιο συστατικό στοιχείο εφόσον, κατά τις αρχές που διέπουν την ερμηνεία όλων των νόμων, προκύπτει ότι αυτή ήταν η πραγματική πρόθεση του νομοθέτη.

Εν πάση περιπτώσει, με λυμένο αυτό το ζήτημα στην Κύπρο και με ερμηνευμένο το συγκεκριμένο Νόμο από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στην απουσία κάποιου επιχειρήματος που θα δικαιολογούσε ανατροπή του νομολογιακού προηγούμενου, δεν θα είμαστε έτοιμοι να καταλήξουμε σε διαφορετικό αποτέλεσμα στην παρούσα διαδικασία. Εκτός αν, με δική μας πρωτοβουλία, θα διακρίναμε μεταξύ της περίπτωσης του άρθρου 29 στο οποίο αφορούσε η υπόθεση **Κυπριακή Δημοκρατία ν. Αντώνης Παπαευριπίδης** (ανωτέρω) και του άρθρου 35 που μας απασχολεί εδώ. Δεν υπήρξε εισήγηση για τέτοια διάκριση, και εν πάση περιπτώσει, δεν θα μπορούσαμε να δούμε πως θα ήταν δυνατό να αποδώσουμε στο Νομοθέτη πρόθεση διαφορετικής ρύθμισης αυτού του ζητήματος, ανάλογα με το αν η απόφαση αφορά σε διορισμό ή προαγωγή. Κάποια διαφορά στη ρύθμιση υπάρχει αλλά, όπως την αντιλαμβανόμαστε, ενισχύει την άποψη πως δε θέλει ο Νόμος να είναι η δημοσίευση συστατικό στοιχείο της απόφασης, είτε για διορισμό είτε για προαγωγή.

Θα εξηγήσουμε τί εννοούμε: Το άρθρο 29(4) απαιτεί να γίνεται η δημοσίευση "το ταχύτερον". Δεν θα ήταν νοσητή η επιβολή υποχρέωσης για δημοσίευση "το ταχύτερον" αν αυτή θα αποτελούσε συστατικό στοιχείο της απόφασης. Σαφώς το άρθρο 29(4) παραπέμπει σε απόφαση ήδη τελειωμένη, εξ ου και επιβάλλει υποχρέωση ταχείας δημοσίευσης. Η δημοσίευση σ' αυτή την περίπτωση είναι μέθοδος δηλωτική της απόφασης που λήφθηκε.

Αναπόφευκτα ισχύει το ίδιο και ως προς το άρθρο 35(4). Δεν επιβάλλεται με αυτό υποχρέωση δημοσίευσης "το ταχύτερον" όχι για να υπάρχουν δύο διαφορετικοί τρόποι ρύθμισης του τρόπου τελείωσης της απόφασης αλλά επειδή προφανώς κρίθηκε πως δεν ήταν απαραίτητη στην περίπτωση των προαγωγών που δεν αφορούν σε υποψήφιους ξένους προς τη Δημόσια Εκπαιδευτική Υπηρεσία.

Αν η προσέγγιση ήταν διαφορετική θα εμφανιζόταν ο Νόμος να επιβάλλει την τελείωση της απόφασης "το ταχύτερον" μόνο όταν

αφορά σε διορισμό αλλά όχι όταν αφορά σε προαγωγή. Επισημαίνουμε πως, ως προς το ζήτημα που συζητούμε, η ρύθμιση στο Νόμο 33/67 ήταν ακριβώς η ίδια και υπενθυμίζουμε πως η υπόθεση **Zachariades v. Republic** (ανωτέρω), αναφέρεται και στο άρθρο 5 37(4) ως προς τους διορισμούς και στο άρθρο 44(6) ως προς τις προαγωγές. Στον περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμο του 1990, (Ν. 1/90), η δημοσίευση και των διορισμών και των προαγωγών, διέπονται από το ίδιο άρθρο. Το άρθρο 37(5) του Νόμου 1/90 θέλει αυτή τη δημοσίευση να πραγματοποιείται “το ταχύτερο στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας”. Θέτει δε και ακραίο χρονικό 10 σημείο, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ενδεικτικό, αφού απαιτεί να γίνεται η δημοσίευση “όχι αργότερα από 45 μέρες από την αποδοχή της προσφοράς”. Δεν είναι αντικείμενο της συζήτησης αυτό το άρθρο αλλά θα μπορούσε να λεχθεί πως η διατύπωση του παρέχει 15 επιπρόσθετη επιβεβαίωση της ανάγκης να είναι το όποιο συμπέρασμα συναρτημένο προς τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να ερμηνευθεί ο συγκεκριμένος νόμος.

Μπορούμε να καταλήξουμε με τα εξής: Σύμφωνα με το άρθρο 29(3) του Νόμου, μετά την αποδοχή της προσφοράς για διορισμό 20 και τα άλλα που αναφέρονται, η Επιτροπή πληροφορεί εγγράφως το πρόσωπο τούτο ότι “διωρίσθη”. Αν η δημοσίευση ήταν συστατικό στοιχείο της πράξης, αυτή η κατά το Νόμο επίσημη πληροφόρηση θα έχανε το νόημά της γιατί στην πραγματικότητα δεν θα είχε γίνει κανένας διορισμός ακόμα. Επίσης, κατά το άρθρο 35(2) οι 25 “προαγωγές γίνονται ύστερα από γραπτή προσφορά με συστημένη επιστολή, από την Επιτροπή στον Εκπαιδευτικό Λειτουργό που θα προαχθεί και γραπτή αποδοχή της προσφοράς από αυτόν”. Αποδοχή της εισήγησης των εφεσεϊόντων θα ισοδυναμούσε με αποδυνάμωση της ρητής πρόνοιας του Νόμου. Θα απέληγε στο να μη 30 θεωρείται ότι γίνονται οι προαγωγές όπως ορίζει ο Νόμος. Εφόσον ο Νόμος ρύθμισε με αυτό τον τρόπο το ζήτημα, αν ήθελε τη δημοσίευση να είναι συστατικό στοιχείο της απόφασης, θα χρησιμοποιούσε διαφορετική διατύπωση. Επισημαίνουμε πως και για τον διορισμό και για την προαγωγή, ο Νόμος θέλει καθορισμό της 35 ημερομηνίας έναρξης της ισχύος τους πριν από τη δημοσίευση, που είναι δυνατό να γίνει ή να μη γίνει μέχρι τότε. Το έχουμε δε στην παρούσα υπόθεση ότι η δημοσίευση έγινε μετά την καθορισθείσα ως ημερομηνία προαγωγής και αφού οι προαχθέντες ανέλαβαν τα νέα καθήκοντά τους.

40 Για τους πιο πάνω λόγους, η έφεση απορρίπτεται. Δεν εκδίδεται διαταγή για έξοδα.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Συμφωνώ με την απόφαση, και γενικά τη διατύπωσή της, που ετοίμασε ο δικαστής Κωνσταντινίδης αναφορικά με το προκαταρκτικό ζήτημα που μελετήσαμε.

Μετά από εξέταση σε βάθος του θέματος μαζί με τους συνάδελφους, έχρινα πως ο χειρισμός του, όπως γίνεται στην απόφαση που μόλις εκδόθηκε, είναι ορθός. 5

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.

10